

„Líbí se mi a chci s ním jít na večeři. A na tyhle hrátky už jsem stará.“

„To nejsou žádné hrátky, prostě bys měla působit dojmem, že vedeš zajímavý aktivní život. Chlapi si tě nebudou vážit, když se vším praštíš, jen aby ses s nimi mohla vidět.“

„Tak jako to děláš s Adamem, jo?“

Emily ztuhne. „Co tohle mělo znamenat?“

Alice se k dceři otočí. „Zlato, já vím, že se snažíš být nápomocná, a vážím si toho, ale tvůj vlastní vztah není zrovna zdravý.“

„Můj vztah je v pohodě.“

„Vážně? Jak tak na tebe koukám, působíš dost nešťastně.“ Ukáže na sklenici vína v dceřině ruce. „Ani si nepamatuju, kdys naposled přišla domů a nenalila si alkohol.“

„Je to jenom sklenička vína.“

„Jedna sklenička?“

„Jedna sklenička. Nebo dvě. Nejsem alkoholička, jestli naznačuješ tohle.“

„Nenaznačuju nic, zlato.“ Alice se zvedne od toaletního stolku a přejde přes pokoj. „Ale to, jak se s Adamem hádáte a řvete na sebe, není normální.“

Když si přisedne k Emily na postel, ta se poodsune; jemné rysy tváře jí ztvrdnou. Tiše cosi zamumlá, ale Alice jí nerozumí.

„Cos to říkala?“

„Že se sebou nenechám vytírat podlahu. Jenom proto, že tys držela pusu a tolerovala tátovi jeho svinstva, nebudu dělat totéž. Když Adam dělá blbosti, tak mu to řeknu. Proto se hádáme – protože se na rozdíl od tebe nebojím ozvat.“

To prudké obvinění zasáhne Alici přímo do hrudi jako dělová koule. Přitiskne si ruku mezi prsa a odtáhne se. Tohle si o ní dceřa myslí? Že se sebou nechá vytírat podlahu? Že ji Peter podváděl, protože se bála ozvat? Zírá na Emily, těká pohledem od jejích tvrdých modrých očí k semknutým rtům. Udělala, co mohla, aby dceři dopřála šťastné, pohodové dětství. Pracovala na poloviční úvazek, aby ji mohla každé ráno doprovázet do školy a ve čtvrt na čtyři zase zpátky domů. Vzdala se vlastních radůstek – každodenních

posezení s kamarádkami, kvalitní kosmetiky a profesionálního barvení vlasů –, aby Emily mohla chodit do houslí, do baletu a na hodiny plavání. Každý večer jí četla, vařila jí domácí jídlo a při každé příležitosti ji ujišťovala, že ji má hrozně ráda a je na ni pyšná. Dělalala, co se dalo, aby jako rodič obstála, a stejně selhala.

„Mami,“ řekne Emily, když Alice vstane, uhladí si sukni a vyjde z ložnice. „Promiň, mami. Mami! Řekni něco. Mrzí mě to, mami.“

Když Alice míří přes rušnou indickou restauraci k Simonovi, ten se usměje a zamává jí na pozdrav.

„Promiň,“ omlouvá se Alice, když přijde dost blízko, aby ji slyšel přes změt hlasů a řinčení hrnců a pánviček z kuchyně. „Nemohla jsem najít místo k zaparkování.“

Původně chtěla jet taxíkem, aby mohla pít alkohol, ale po hádce s Emily prostě jenom popadla kabát, tašku a klíče od auta a odkráčela. Když startovala svůj deset let starý Volkswagen Golf, žhnula vzteky a v očích ji pálily slzy. Rozhodně se nehodlala na rande předvést s rozmazanými líčidly a červeným nosem, a tak hovor s Emily vytěsnila z mysli a místo toho si v duchu sumírovala, co je zítra potřeba udělat v práci.

„Nic se neděje,“ řekne Simon, když si Alice sedá, a trochu se nadzvedne ze židle. „Jsem rád, žeš dorazila.“

Když se na ni dívá, s vřelým a laskavým úsměvem, který se mu zrcadlí i v očích, Alice cítí, jak jí mírně povoluje napětí v ramenou. A když se usadí ke stolu a sáhne po menu, vnitřní hlas vzadu v hlavě prohlásí: Jdi se vycpat, Emily. Co ty tak asi víš?

„Takže,“ zadívá se na Simona přes horní okraj menu, „co to mělo znamenat?“

Simon se zamračí.

„Ta žena,“ vysvětlí Alice. „V Costa Coffee.“

„Aha.“ Simon se na židli opře a prohrábne si vlasy. „Nevím. Asi si mě s někým spletla.“

„Fakt? Vypadala, že si je jistá, že tě zná.“

„Ale já ji neznám.“ Křečovitě se zasměje. „Co na to mám říct? Asi mám takový ten povědomý obličej.“